

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/183/2013
Identifikačné číslo spisu:	1113201252
Dátum vydania rozhodnutia:	29.01.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Oľga Trnková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1113201252.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa U. I., bývajúceho v O., zastúpeného Studio Legale, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Mostová 2, v mene a na účet ktorej koná advokát Mgr. Jozef Obert, proti odporkyni F., bývajúcej B., zastúpenej advokátskou kanceláriou JUDr. Radovan Repa, advokát, s.r.o, so sídlom v Bratislave, Záhradnícka 16514/60, v mene a na účet ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Radovan Repa, o rozvod manželstva a úpravu práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu na čas po rozvode, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 3 P 1/2013, o dovolaní odporkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 29. mája 2013, sp. zn. 20 CoP 69/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Navrhovateľovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava I uznesením z 9. apríla 2013, č. k. 3 P 1/2013-19 konanie zastavil a žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že v predmetnom konaní je navrhovateľom občan Slovenskej republiky a odporkyňou je štátna občianka I., ktorí uzavreli manželstvo dňa X. Q. XXXX v Q.. Ich posledné spoločné bydlisko bolo vo B., kde už 6 mesiacov v spoločnej domácnosti nežijú, navrhovateľ žije na Slovensku a odporkyňa s maloletým synom (pochádzajúcim z manželstva účastníkov) v I., ktoré je aj miestom obvyklého pobytu maloletého. Vzhľadom na to, že ani jeden z účastníkov na adrese ich posledného spoločného bydliska nebýva a navrhovateľ nepreukázal splnenie podmienky, že na území Slovenskej republiky býva najmenej 6 mesiacov bezprostredne pred podaním predmetného návrhu, podľa názoru súdu vec s poukazom na kap. II. odd. 1. čl. 3 ods. 1 písm. a/ Nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 nespadá do právomoci súdov Slovenskej republiky. Ide o neodstrániteľnú prekážku konania, z ktorého dôvodu v súlade s § 104 ods. 1 veta prvá O.s.p. konanie zastavil. O trovách konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie navrhovateľa uznesením z 29. mája 2013, sp. zn. 20 CoP 69/2013 uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 1 písm. f/, h/ O.s.p.) z dôvodu, že konanie zastavil bez toho, aby skúmal podmienky právomoci podľa uvedených ustanovení

a vykonal potrebné dôkazy, ktorým postupom odňal navrhovateľovi možnosť konať pred súdom. Teda súd prvého stupňa, podľa názoru odvolacieho súdu, predčasne dospel k záveru, že právomoc súdov Slovenskej republiky vo veci konať nie je daná.

Proti uzneseniu krajského súdu podala dovolanie odporkyňa. Navrhla, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Namietala, že postupom súdov nižšieho stupňa tým, že jej nebolo doručené odvolanie navrhovateľa proti uzneseniu súdu prvého stupňa a uznesenie krajského súdu, jej bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Bola tiež toho názoru, že navrhovateľ podal odvolanie proti uzneseniu prvostupňového súdu o zastavení konania oneskorene a jeho konanie (na základe oneskoreného odvolania) je preto postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.).

Navrhovateľ sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala odporkyňa zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Odporkyňou napadnuté uznesenie ale nevykazuje znaky niektorého z nich, preto jej dovolanie podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné nie je.

Prípustnosť podaného dovolania by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesné neprípustné (pozri napríklad R 117/1999, R 34/1995, a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je zistenie, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Odporkyňa procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Podľa názoru odporkyne jej postupom súdov bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Pod odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. sa rozumie postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť, a z ktorých bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu vylúčený. Nie je pritom rozhodujúce, či bola účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom v odvolacom konaní alebo v konaní pred súdom prvého stupňa.

V preskúmvanej veci odporkyňa argumentovala tým, že prvostupňový ani druhostupňový súd jej nedoručili odvolanie navrhovateľa proti uzneseniu súdu prvého stupňa (o zastavení konania) a uznesenie krajského súdu (o zrušení uznesenia prvostupňového súdu), ktorým postupom jej (o. i.) odňali možnosť vyjadriť sa, že odvolanie bolo podané oneskorene a sťažili jej realizáciu jej procesných práv.

Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvého stupňa konanie vo veci (o rozvod manželstva a úpravu práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu) zastavil z dôvodu, že navrhovateľ nepreukázal splnenie podmienky právomoci súdu vo veci konať (kap. II. odd. 1. čl. 3 ods. 1 Nariadenia Rady ES č. 2201/2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, vo veciach rozvodu, rozluky alebo anulovania manželstva), t. j. z dôvodu nedostatku podmienky konania, ktorú nemožno odstrániť (§ 104 ods. 1 O.s.p.).

Uznesenie o zastavení konania súd doručil navrhovateľovi dňa 7. mája 2013 - utorok (čl. 20 spisu), ktorý proti nemu podal odvolanie na pošte dňa 22. mája 2013 - streda (čl. 25 spisu). O odvolaní, ktoré odporkyni doručované nebolo, rozhodol krajský súd uznesením z 29. mája 2013, doručeným navrhovateľovi (cestou právneho zástupcu) 11. júna 2013 (čl. 45 spisu), ktorým dňom aj podľa doložky právoplatnosti (čl. 26) nadobudlo právoplatnosť.

Napriek tomu, že uznesenie o zastavení konania pre nedostatok jednej z podmienok konania, na splnenie ktorých súd musí prihliadať (§ 103 O.s.p.) bolo doručované (len) navrhovateľovi (podal návrh na začatie predmetného konania), odvolanie proti nemu a uznesenie odvolacieho súdu, ktorý o ňom rozhodol, odporkyni doručované nebolo, nemožno dospieť k záveru, že (ich nedoručením) došlo k odňatiu jej možnosti konať pred súdom. Vzhľadom na štádium konania, v akom sa predmetná vec nachádza (po zrušení zastavujúceho uznesenia odvolacím súdom), keď treba opätovne skúmať, či je daná právomoc súdu Slovenskej republiky vo veci konať (za tým účelom zistiť a preskúmať tvrdenia navrhovateľa) nebola odporkyni znemožnená realizácia žiadnych jej konkrétnych procesných práv.

Napokon námietka odporkyne (uvedená v dovolaní) o oneskorení podaní odvolania navrhovateľom nie je dôvodná, pretože toto podal v 15-dňovej zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 prvá veta O.s.p.). Posledným dňom odvolacej lehoty (proti uzneseniu o zastavení konania doručeným navrhovateľovi 7. mája 2013), ktorá začala plynúť 8. mája 2013 (§ 57 ods. 1 O.s.p.) bol deň 22. mája 2013 (§ 57 ods. 3 O.s.p.), kedy odvolanie aj navrhovateľ na pošte skutočne podal.

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesnej vady konania tvrdenej odporkyňou, nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 O.s.p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z § 239 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol procesné neprípustné dovolanie podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 O.s.p.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.